

Za psy do Čeljabinsku a zase zpět

Železnýj Blesk

Za moskeváky na Sibiř a zpět

Chovem moskevských strážních psů se zabývám již několik let. Vždy bylo mým snem podívat se na toto krásné plemeno přímo v zemi, kde bylo vyšlechtěno. Mám doma psy i feny, z nichž většina byla importována, ale nikdy jsem neměla možnost navštívit přímo chovatelskou stanici, ze které pocházejí, nebo vidět rodiče jinak než na fotografiích.

Když jsem se rozhodla, že poletím na Sibiř do nejlepší chovatelské stanice moskevských strážních psů „iz Viernych Stražej“, nepřijali to ostatní členové rodiny s nadšením. Ne že by si nepřáli získat špičkové štěně, ale měli obavy z dálky, do které se chci vydat. Po náročných přípravách sestávajících z přesvědčování rodinných příslušníků, vyřizování víza, letenek a zjišťování, jak vůbec lze štěně z takové dálky přivést, jsme konečně stanuly na letišti společně s druhou stejně odhodlanou chovatelkou, která se chystala přivést si fenu. V Praze vše proběhlo hladce, první dojem z letu letadlem, kterého jsem se trochu obávala, byl velmi dobrý. Když jsme hladce přistáli v Moskvě, překvapil mě bouřlivý potlesk ruských pasažérů a zároveň ve mně vyvolal značné obavy z dalšího, již vnitrostátního letu. Bohužel dále to již tak jednoduché nebylo. V Praze nám totiž zapomněli sdělit, že bude nutné přemístit se z terminálu pro mezinárodní lety na vnitrostátní. Pasové kontrola zabrala tolik času, že nebylo možné přesun stihnout a letadlo odletělo do Čeljabinsku bez nás. Naštěstí se Aeroflot zachoval velmi vstřícně, po nějaké době, kdy jsem pobíhala od kanceláře ke kanceláři a svou školní ruštinou se snažila domluvit, nám

rezervovali volná místa hned v dalším letu, který se měl bohužel konat až za 24 hodin. Ubytovali nás v hotelu a díky tomu se čekání stalo snesitelným. Mrzelo nás ovšem, že doba, kterou jsme měli věnovat prohlídce chovné stanice, se tak výrazně zkrátala. Druhý den jsme s dostatečným předstihem dorazily na letiště, nalodily se do TU 134 a vzlétly. Chvillemi jsem měla pocit, jako když jedeme po silnici plné výmolů, ale výhled na nekonečné pláně bez známek civilizace byl tak úžasný, že jsem na všechno ostatní zapomněla. Paní Natalja Kazakova na nás čekala, vzaly jsme si taxi a upovídáný taxikář se s námi městem řítí rychlostí 140 km za hodinu. Po opuštění vozu

Ze všech štěňat už dnes jsou krásní a statní psi

Únava na cestě

jsem si všechny tři hlasitě oddechly. Psi nás „vítali“ přes vrata mohutným štěkotem, který nenechal nikoho na pochybách o tom, o jak velká zvířata se jedná. První pohled na prarodiče štěňat Darij-Meka a Evropu i na rodiče, i když jen přes sklo, nás potěšil. Vypadali ještě krásněji, než jsme si představovali podle fotografií, ve skutečnosti více vynikla jejich mohutnost a vyváženost proporcí. Potom nám Natalja přinesla dovnitř štěňata. Ze tří pejsků bylo velice těžké si vybrat, nakonec jsem se rozhodla pro dva. První, Železnýj Blesk, mě zaujal na první pohled krásně širokým čumáčkem, silnými tlapkami a neohrožeností. Mezi zbylými bylo velmi těžké rozhodování, oba byli krásní, nakonec rozhodlo to, že Žemčug Urala, tmavší pejsek, je odlišný zbarvením od všech mých psů. Pěkný byl i poslední pejsek, ale tři jsem si

Doma u chovatelky

**Natalja
Kazakova
a Žemčug
Urala**

zkrátka vzít nemohla. Fena byla ve vrhu pouze jedna, takže tam byl výběr snadný, měla plotnové zbarvení (na rozdíl od plášťových pejsků) a krásnou, silnou, pěkně vybarvenou hlavu. V klidu jsme si ještě jednou prohlédly rodiče. Matka Bulava byla pohublá po štěňatech, ale nic jí to neubralo na impozantnosti, otec Arsenal na nás nejdříve štěkal a nás potěšilo, že má povahu, jakou má moskevák mít. Je to pes s krásnou silnou hlavou, mohutnou kostrou a zajímavým zbarvením. Také ostatní psi a feny byli krásní, mohutní, a přesto, že jsou to psi, kteří jezdí po výstavách, i patřičně ostří. Potom přišla řada na prohlížení záplavy fotek moskevských strážních psů, odchovů Natalji a předků i zakladatelů

plemene. Rozhovor s ní byl i přes naši lánou ruštinu velice zajímavý. Dozvěděly jsme se mnoho nového o historii plemene i o současnosti chovu v Rusku.

Zjistily jsme, že do letadla nemůžeme dát klec, kterou jsem s sebou přivezla, protože je na tento typ příliš velká. Natalja mi tedy dala velkou tašku, naložila jsem do ní své dva pejsky a vyrazily jsme autem na letiště. Veterinární doklady nám vypisovala paní na letišti, abychom už v Moskvě nemusely nic vyřizovat, když s sebou budeme mít štěňátka. Podle jejího tempa se zdálo, že to dělá poprvé, ale kupa divů nám letadlo tentokrát neuletělo. Čekalo ovšem jen na nás. Štěňátka celou cestu prospala, trochu naříkala jen při vzletání.

Po příletu do Moskvy jsme se přemístily na druhý terminál letiště Šeremeťevo. Tam jsme štěňátka vyvenčily a daly jim napít. Ihned potom jsme si došly na „veterinarnyj kontrol“, kde nám, k naší velké radosti, sdělili, že vše je v pořádku. Zhluboka jsme si oddechly a šly najít místo v ústraní, kde bychom mohly přechkat do rána, kdy nám letí letadlo. Fenečka krásně spinkala, ale moji kluci se rozhodli, že se vydají na průzkum letiště, pro jistotu každý jiným směrem. Až k ránu začali pospávat, samozřejmě na střídačku, jeden byl vždy ve střehu a připravený k útěku. Po probdělé noci jsme šly přihlásit zavazadla, prošly jsme celnicí a čekaly, až budeme moci nastoupit do letadla, které nás dopraví zpět do Prahy. Doma nás přivítali s nadšením, všichni byli zvědaví, jak to „tam“ vypadalo a jáci jsou psi v nejlepší chovatelské stanici na světě. Ale to vy už víte.

**Doma si štěňata velmi rychle
zvykla a cítila se dobře**

**Rodina měla z nových
přírůstků velkou radost**

Jana Zemanová

www.ruskymedved.akta.cz